MAGAZIN sportiv SP

UN BOXER ÎN FAŢA... ŞTACHETEI

Dacă veţi privi cu atenţie această fotografie este exclus să nu recunoaşteţi în persoana arbitrului care ridică ştacheta săriturii cu prăjina, pe maestrul emerit al sportului la box, Mircea Dobrescu.

Spectatorii concursurilor de atletism au avut prilejul să-l vadă de multe ori pe multiplul nostru campion, veghind la buna desfăşurare a întrecerilor. I se potriveşte de minune ţinuta arbitrului de atletism.

Mircea Dobrescu nu este însă singurul dintre sportivii noştri fruntaşi care au optat pentru această activitate. Hocheistul Peter, baschetbalistul Fodor, rugbistul Danciu şi alţii au învăţat să măsoare exact rodul eforturilor atleţilor.

Reguli din fotbalul etiopian

Fotbalul se practică peste tot la fel, după aceleaşi reguli. Nici fotbalul etiopian nu face excepţie din acest punct de vedere. Totuşi, etiopienii au introdus în regulamentul de joc o clauză specială, despre care nu s-ar putea spune nici că nu e interesantă, nici că nu are un profund caracter sportiv.

Clauza se referă la accidentări. Dacă un jucător îşi loveşte adversarul, intenţionat sau nu, iar jucătorul accidentat este nevoit să părăsească terenul, cel care l-a lovit este obligat să-l însoţească. Mai mult, el trebuie să stea pe tuşă lîngă jucătorul accidentat şi să-i dea toate îngrijirile necesare: îi dă apă, îi descalţă ghetele, îi bandajează locul lovit. Jucătorul în cauză nu-şi poate relua locul în echipă decît în clipa cînd şi fotbalistul care s-a accidentat reintră pe teren.

Zatopek la noi acasă...

Ani de zile ziariştii au alergat după Zatopek... L-au „încolţit" în vestiare şi tribune, l-au înconjurat pe stradă, l-au aşteptat în holurile hotelurilor. Era greu de „prins". Fiindcă Emil — cum bine ştiţi — fugea foarte repede!

Dar iată că ieri, marele campion s-a prezentat singur în mijlocul ziariştilor. Cum spune proverbul „muntele a venit la Mahomed"... Vineri dimineaţa Zatopek a fost oaspetele redacţiei noastre, în cadrul vizitei pe care o face în Romînia.

Atmosfera este foarte amicală şi discuţia se înfiripează repede. Eroul Olimpiadei de la Helsinki impresionează printr-o modestie, caracteristică de fapt adevăraţilor campioni. Încercăm o întrebare oarecum ieşită din comunul interviurilor:

— Ce părere aveţi despre... ziariştii sportivi?

— Mai importantă — spune rîzînd Zatopek — mi se pare părerea pe care ziariştii o au despre mine. Dar, fiindcă doriţi neapărat, să v-o fac cunoscută pe a mea. La începutul carierii sportive m-am cam... ferit de minuitorii condeiului. Prea erau curioşi şi mai ales alegeau momentele cele mai nepotrivite pentru întrebările lor. De pildă: înainte de cursă, cînd numai de răspunsuri nu-ţi ardea, sau imediat după, cînd erai cu sufletul la gură. Mie, ca să zic aşa, ziariştii de sport nu prea mi-au fost simpatici o bună bucată de vreme. Dar cu timpul m-am convins că, în ultimă instanţă, ei slujesc publicul, pe iubitorii sportului şi — de ce să n-o spun — chiar pe noi, sportivii. Astfel că am devenit prieteni. Îmi permit să dau un sfat în dublu sens: sportivilor să-i ajute pe ziarişti să-şi poată face în cele mai bune condiţiuni meseria; ziariştilor — să-i înţeleagă pe sportivi.

Emil poartă cu el un sac inepuizabil de amintiri şi impresii. Nici nu-i de mirare, cunoscîndu-i cariera prodigioasă, cît şi faptul că în călătoriile sale, pe un itinerar de „globe-trotter", n-a făcut numai curse dar a şi ştiut să vadă şi să... scrie.

— M-a interesat în special modul cum este organizat sistemul de educaţie fizică în diferite ţări. Apoi am studiat metodele de antrenament, fiindcă am înţeles că gloria unui sportiv este trecătoare şi vine vremea cînd el este chemat să împărtăşească altora din cunoştinţele sale. Numai aşa sportul va cunoaşte un progres necontenit.

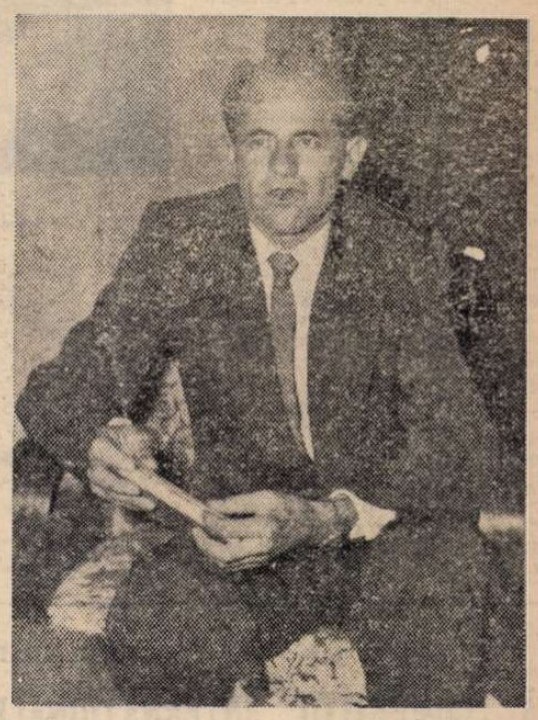

L-am întrebat apoi pe cine vede favoriţi între candidaţii la titlurile europene în probele de semifond şi fond.

— N-am cîştigat niciodată la un concurs de pronosticuri sportive. Mai mult chiar, n-am prevăzut primul clasat nici chiar atunci cînd... eu am fost învingătorul unei curse. Pe dv. probabil vă interesează cel mai mult alergarea pe 1.500 m. E şi firesc: îl aveţi pe Vamoş. Cred că la Belgrad sportivul romîn se poate găsi în „zona" unei mari performanţe. De care este perfect capabil. Cu o condiţie: să nu se mulţumească, aşa cum a făcut-o adesea, cu puţin. Să considere locul 2 sau 3 nu ca un succes, ci ca o înfrîngere. La Belgrad el trebuie să „meargă" pentru medalia de aur.

Oaspetele nostru nu poate încheia fără să-şi exprime surpriza pe care i-a produs-o Bucureştiul, revăzut după opt ani („întrece tot ceea ce am auzit") impresiile deosebite culese la Ploieşti, Braşov şi Cluj, precum şi bucuria de a fi fost pretutindeni recunoscut („înseamnă că n-am fost uitat").

—Cînd ne vom revedea?

— Aş dori cît mai curînd, a răspuns Zatopek strîngîndu-ne mîinile pentru despărţire.

Şi ne-a zis „la revedere", într-o perfectă pronunţie românească...

ROMEO VILARA
VALERIU CHIOSE

Ştiaţi că...

...arbitru de fotbal Mircea Crutescu este şi cronometror la meciurile de box? Bineînţeles, în această ultimă calitate problemele pe care trebuie să le rezolve sînt mult mai simple.

...echipa suedeză de hochei pe gheaţă Djurgarden a cîştigat consecutiv 50 de meciuri? Faptul e consemnat în Suedia ca un record în materie.

...municipalitatea din oraşelul norvegian Aalesund a dat o decizie prin care se interzice jocul cu mingea de fotbal pe terenurile publice? Pînă aici, nimic deosebit. Dar pe lista oficială a municipalităţii, pe care sînt enumerate locurile publice, pe lîngă parcuri, pieţe şi străzi, figurează şi... stadioanele!

...noile schiuri pentru sărituri fabricate în R.D. Germană de specialistul Kurt Poppa au patru şanţuri în loc de trei? Campionul olimpic şi mondial Recknagel a sărit la recentele campionate mondiale de la Zakopane pe aceste schiuri. Specialiştii străini sînt în unanimitate de acord că această inovaţie avantajează pe săritori atît în viteza de alunecare cît şi în menţinerea echilibrului în momentul aterizării.

POŞTA MAGAZIN • poşta magazin • POŞTA MAGAZIN

IORDACHE PRICOP, SIMERIA. — 1) Fostul portar al lui C.S.O. Timişoara, Franciscovici, nu mai joacă fotbal. — 2) Luptătorul Constantin Ofiţerescu s-a retras — nu putem afirma dacă definitiv sau temporar — din activitatea competiţională. El antrenează actualmente echipa Rulmentul — Braşov. Alte amănunte? Are 25 de ani şi este maestru al sportului.

MITROI FLOREA şi M. URDES, COSTEŞTI. — 1) Prima întîlnire disputată în cadrul grupei respective, între Ungaria şi R. F. Germană, la campionatul mondial de fotbal din 1953, s-a încheiat cu o categorică victorie a fotbaliştilor maghiari: 8—3. 2) Avîntul Reghin a jucat în „A" la fotbal, în campionatul anului 1955. Echipa s-a clasat pe ultimul loc — 13 — şi a retrogradat, dar se poate lăuda cu performanţa de a fi făcut joc egal, atît „acasă" cît şi în deplasare (1—1 şi 0—0) cu Dinamo Bucureşti, care avea să cîştige în acel an campionatul.

PETRE IZGHIREANU, FAGET. — 1) Androvici, antrenorul echipei C.S.O. Timişoara, a jucat de 7 ori în prima reprezentativă de fotbal a ţării. Ultima oară a jucat în 1956, la Bucureşti, în meciul cu Norvegia, cîştigat de echipa noastră cu 2—0. — 2) V-aţi întîlnit cu Ionescu, interul dreapta al echipei C.S.O. Timişoara şi acesta a afirmat cu hotărîre că echipa sa va promova în „A"? Tot ce se poate! De altfel, timişorenii nu sînt decît la două puncte de lider, C.S.O. Crişana. Problema aceasta nu se rezolvă însă cu... păreri, ci cu şuturi la poartă. Ei, aici să-l vedem pe Ionescu!

VASILE PANTIRU, ARAD. — Ion Bogolea, portar de rezervă al echipei naţionale de handbal în 7 (titular este, după cum ştiţi, Mihai Redl) este originar din Sighişoara. El face parte din formaţia echipei Dinamo Bucureşti.

ŞTEFAN GHEORGHIU, TG. OCNA. — 1) Din echipa de fotbal Dinamo Bucureşti, următorii jucători sînt maeştri ai sportului: Popa, Nunweiller III şi Alexandru Vasile. Iar ceilalţi... pot deveni cît de curînd!. — 2) Pîrcălab a jucat o singură dată în echipa naţională anul trecut în meciul cu Turcia (1—0 pentru noi).

MIHAIL BUJIN, CRAIOVA. — 1) Meciul Petrolul—Gremio Porto-Alegrense s-a încheiat cu scorul de 4—3 în favoarea ploieştenilor, care au desfăşurat un joc excepţional în a doua repriză, conducînd la un moment dat cu 4—1. La pauză, scorul fusese de 1—0 pentru Gremio. — 2) Canto do Rio a susţinut un singur meci în ţara noastră, învingînd cu 2—1 o selecţionată divizionară.

CONSTANTIN I. ONISOR, COMUNA RADOVAN. — 1) Ediţia de anul trecut a campionatului mondial de hochei pe gheaţă s-a desfăşurat la Lucerna, în Elveţia. — 2) La această ediţie, Cehoslovacia a terminat la egalitate meciul susţinut cu Canada. Scor: 1—1 (1—0, 0—1, 0—0).

ION POSTAŞU

IV

DISCIPLINA — MAMA ORDINEI

Ziarul „Diario de Bauru" publica din cînd în cînd, în pagina de sport, fotografii ale jucătorilor din echipele de juniori şi de copii. Într-o zi, antrenorul nostru, Waldemar de Brito, ne-a spus:

— Aş vrea să nu acordaţi atenţie acestor fotografii. Nu vă folosesc la nimic, în schimb, vă împiedică în muncă.

Antrenorul îşi dădea seama că laudele sînt primejdioase pentru copii şi căuta să ascundă privirilor noastre tot ceea ce se scria despre echipa „Bakinia".

Noi ştiam că de Brito este unul din cei mai buni fotbalişti din Brazilia, eram mîndri de acest lucru şi de faptul că ne era antrenor. Îl respectam.

Tatăl meu mă sfătuia întotdeauna:

— Trebuie să înveţi cît mai mult de la Waldemar. Fii foarte atent la tot ceea ce îţi arată.

Antrenorul nostru era foarte sever. Dacă îl scoteam din răbdări, lua măsurile cele mai drastice. Era foarte supărat pe cei care încercau să fumeze, dar şi cei care încălcau ordinea antrenamentelor aveau de furcă cu el.

— Un jucător nedisciplinat nu are ce căuta în echipă, — spunea Waldemar.

La antrenamentele individuale cît şi la cele colective, eu voiam tare mult să fiu cel mai bun elev, ascultam cu atenţie toate indicaţiile lui Waldemar şi mă străduiam să împlinesc tot ceea ce ne spunea el. De Brito ne arăta cum să conducem corect mingea, cum să tragem din orice poziţie, cum să construim jocul, într-un cuvînt ne împărtăşea toate cunoştinţele lui.

Am simţit că Waldemar de Brito a început să manifeste un interes deosebit faţă de mine:

— Eşti un băiat cu viitor. Dar mai trebuie să înveţi mult ca să ajungi un bun fotbalist.

Acum, la antrenamente, el îmi permitea, în unele momente ale jocului, să joc după capul meu. Ceilalţi nu aveau voie.

În ziua în care echipa noastră a intrat în campionatul orăşenesc de juniori, noi reprezentam o echipă sudată. Era în joc o cupă foarte frumoasă şi bineînţeles că am vrut s-o cucerim.

Şi iată că, în sfîrşit, cupa e în mîinile noastre. Am învins. Finala a fost o adevărată sărbătoare. „Torsedores" (suporterii) au fost entuziasmaţi de jocul nostru şi au scandat numele noastre în timpul jocurilor, ca şi cum pe teren s-ar fi aflat celebrităţi.

Timp de trei ani am cîştigat campionatul oraşului. Toţi au început să aibă încredere în „Bakinia". Echipa noastră a devenit populară. În cursul discuţiilor, suporterii făceau chiar comparaţii între jocul nostru şi cel al profesioniştilor. Deseori auzeam:

— Pun rămăşag că băieţii sînt în stare să bată giurumelele alea.

Bineînţeles că nu luam totul în serios: suporterii sînt oricînd gata să exagereze.

Şi iată că într-o zi am primit o veste tristă: Waldemar de Brito părăsea Bauru pentru Sao Paulo. Fiecare dintre noi a primit cu durere această noutate. Am suferit mult cu acest prilej, mai ales în clipa despărţirii. De Brito a fost nu numai un bun antrenor ci şi părintele nostru, al tuturor.

O dată cu plecarea lui de Brito echipa a început să se destrame. În acest timp clubul „Noroeste" organiza un turneu de juniori. Jocurile băieţilor se desfăşurau în fiecare seară, în intervalele dintre jocurile profesioniştilor. Am vrut să particip la acest turneu şi de aceea am trecut la „Noroeste".

În acelaşi timp am fost inclus şi în echipa „Radium", care participa la campionatul orăşenesc de fotbal în sală, primul de acest fel în Bauru. Am cîştigat acest turneu, iar eu am fost cel mai bun „bombardier", marcînd 40 de goluri. Asta a fost o adevărată senzaţie pentru oraşul nostru.

ÎNCEPĂTOR LA SANTOS

La 15 ani eram încă foarte mic şi slăbuţ. Dar asta nu se mai observa cînd aveam mingea la picior. Într-adevăr, discuţiile în jurul numelui meu depăşiseră oraşul. Într-o zi a venit la Bauru reprezentantul clubului „Bangu". Intenţiona să mă ia în clubul său. Asta a fost prima mea posibilitate de a juca într-un club cunoscut, şi încă la Rio de Janeiro.

Cînd am aflat despre această propunere, am sărit în sus de bucurie: desigur că am să mă duc la Bangu! Eram însă minor şi cuvîntul meu nu avea nici o valoare. Reprezentantul lui Bangu a venit la tata. Iar tata l-a trimis la mama:

— Dacă ea e de acord, n-are decît să plece, — a spus el.

Mama, aflînd de toate astea, a exclamat:

— Eşti nebun de-a binelea, Dondinho! Nu e decît un copil!

Mi-a spus şi mie că sînt foarte mic ca să părăsesc căminul părintesc. Astfel, reprezentantul lui Bangu a fost nevoit să se

întoarcă la Rio fără rezultat. Am suferit foarte puţin, pentru că am înţeles că mama are dreptate.

După cîtva timp Waldemar de Brito a revenit la Bauru. Tot după mine. Tata şi mama îl cunoşteau foarte bine, erau prieteni, dar cu toate acestea Waldemar a trebuit să recurgă la multe argumente ca să obţină permisiunea de a mă lua la Santos.

— Cu clubul am aranjat totul, Dondinho... La Santos n-o să-l supere nimeni. În echipă sînt numai tineri. Are viitorul în faţă.

Tata n-a fost greu de convins. Mai greu cu mama. Ea nu vroia să audă de nimic. Se încăpăţîna. Totuşi tata a fost de partea lui Waldemar şi asta a înclinat balanţa în favoarea mea.

În momentul în care s-a stabilit totul, mama a început să mă pregătească de drum. Purtam încă pantaloni scurţi...

Waldemar de Brito m-a adus la Santos chiar în clipa în care echipa susţinea pe terenul său un meci cu „Comercial". Ne-am îndreptat imediat spre stadion. Era lume multă, dar am găsit un loc bun. Urmărind meciul, l-am trăit de parcă aş fi fost un jucător al lui Santos. După terminarea jocului, Waldemar m-a dus în vestiar. Era veselie. Santos cîştigase şi se menţinea în frunte. Am fost prezentat lui Lula, antrenorul echipei. M-a întrebat zîmbind:

— Deci, tu eşti Pele?

— Da, signor, — am răspuns eu.

Apoi am fost prezentat lui Vasconselos, pe atunci jucător celebru. În cele din urmă m-am împrietenit cu ei.

În vestiar am văzut şi alţi fotbalişti, nu mai puţin vestiţi: Zito, Jaira, Formiga, Pagao, Pepe... Mă priveau curioşi.

De Brito a încercat să mă încurajeze:

— Sînt băieţi foarte buni. Ai să vezi. Curaj, băiete!

A treia zi am venit pentru prima oară la antrenament. Mi-aduc aminte ca astăzi că mă simţeam tare singur: tata se întorsese la Bauru iar Waldemar plecase din oraş. Am căutat să mă stăpînesc, dar în zadar. Cînd am îmbrăcat echipamentul lui „Santos", genunchii îmi tremurau de emoţie. Toate privirile erau îndreptate asupra mea.

Pe teren am ieşit ultimul. M-am aliniat şi am aşteptat comenzile antrenorului.

— La început vom face gimnastică, pentru încălzirea muşchilor — a spus el. Am făcut exerciţii de gimnastică multă vreme. Apoi Lula ne-a împărţit pe grupe şi a început fotbalul. Formiga mi-a şoptit prietenesc:

— Nu-ţi fie teamă, flăcăule.

Cineva în spatele meu, a spus:

— Pele e de pe acum un nume!

(Urmare în pagina de Magazin din 17.III. a.c.)